

Bytí a nebytí / Nebytí a bytí

Odhlédneme-li od zcela abstraktní logické protikladnosti významu obou termínů, stojíme před vážným problémem vztahu mezi obojím, zejména pro velmi nedostatečné vymezení kontextu, v němž budeme obou termínů používat. Takže do práce: o nebytí nějakého (pravého) jsoucna můžeme mluvit (a myslit je) jen ve dvojím smyslu: buď jako o jsoucnu, jehož bytí už skončilo a které tedy „zaniklo“, anebo jako o jsoucnu, které se teprve má zrodit, které tedy má vzniknout. Ovšem protože bytí je třeba chápat jako časově koextenzivní s délkou „života“ příslušného jsoucna, je zřejmé, že z podstatně větší „části“ musíme do „bytí“ započítávat jeho většinou početně převažující neaktuální jsoucnosti, tj. celou jeho bylost i budoust. Mohli bychom také mluvit o základním rozdílu mezi pomíjivostí jednotlivých aktuálních jsoucností na jedné straně a pomíjivostí bytí na straně druhé. (Jsoucnosti takto chápané jsou ovšem nutně pouhými „abstrakcemi“, tj. našimi konstrukcemi, i když ve formě „úkazů“ jsou skutečné a jako takové vlastně nezávislé – jen relativně nezávislé – na nikom a na ničem vnějším, tedy i na jakémkoli vnějším subjektu; nicméně mluvit o nich má smysl pouze v těsné souvislosti s příslušným jsoucnem-událostí jakožto celkem.)

(Písek, 110813-3.)